

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 19)

Sáng **thứ Hai 22/1/1996**, Trần Ngọc từ Santa Ana cũng gọi lên ngợi khen Nhật Nguyệt I. Tôi vụt đáp

“VẬY mà anh có biết chính tác phẩm anh vừa nói lại là bản án tử hình kết thúc đời em?”

Trần Ngọc hiểu:

“Anh đã đoán ra điều ấy hôm vừa rồi em và TNH xuống Santa Ana. Nhìn vẻ rũ rượi của em, anh nghĩ rằng phải có cái gì ghê gớm đang xáo động tâm hồn mới khiến em như thế. Anh chỉ mong em can đảm và bình tĩnh. Hãy nghĩ đến tương lai con bé Âu Cơ và của cả chính em. Sự đau khổ nào cũng có giá trị của nó. *Em là một trường hợp lạ trong văn giới hải ngoại, em thành công khá sớm.* Rất nhiều độc giả đã mến thương em, nếu biết ra tâm tình hiện tại của em, họ càng thương mến em nhiều hơn nữa.”

Buổi tối Nguyễn Dũng mời tôi và TNH đi ăn tiết canh. Dũng nói:

“Em có mời anh Nam nhưng khi đi đến chỗ anh ấy, thấy đông người đang tụ họp, trong số có Trần Chí Phúc và nhiều người lạ em chưa hề gặp. Tất cả chỉ nói một đề tài là có tin đồn anh chị đang bỏ nhau và tất cả đều tỏ ra hoan hỉ.”

Dũng cười hề hề:

“Hai, ba người nói: ‘*Đáng đời bà BG! Trời trả báo bà ấy. Bây giờ không có TNH back-up sau lưng, thử xem bà còn viết gì được nữa? Đã đến lúc cho chúng ta trả thù bà. Phen này chắc chắn bà không ngóc đầu lên nổi đâu.*’ Khi em từ già, anh Nam chạy theo ra xe, dặn em hãy nói với anh Hoàng rằng đừng nên quyết định quá nhanh, hãy chờ một thời gian xem hai người có *work-out* khá không rồi hãy chia tay cũng chẳng muộn.”

Dũng lại cười hô hô:

“Giữa đám đông lúc này, em nghe anh Trần Quảng Nam nói: ‘*Một người như bà Thu Vân, ở Mỹ mà không biết lái xe, không biết ký check, không biết tính toán bất cứ thứ gì thực tế ngoài chuyện viết văn, dạy đàn và sống trong cái tháp ngà văn chương âm nhạc của bà, bị TNH chơi cú bỏ rơi này thì chỉ có nước dắt con bé Âu Cơ về VN mà ăn mày! Thua cả tên Đăng Lát ít ra còn rành rẽ các đường xe bus.*’

Anh cũng nói với em: ‘*TNH quyết định cú này, chẳng những mất đi một đứa con, lại cũng không còn tâm trí đâu mà viết lách nữa.*’”

Nguyễn Dũng tiếp:

“Chung quanh dư luận em nghe kể rằng, tất cả mọi người đàn ông đàn bà trong văn giới hai vùng Nam Bắc Cali **đều thương mến anh Hoàng mà ghét chị Thu Vân thậm tệ. Họ chỉ chờ mong điều duy nhất là chia rẽ được anh chị. Bây giờ là lúc cho họ ăn mừng đây.**”

Nghe những chuyện này, tôi vừa ghê tởm, lại cũng vừa buồn rười rượi. Một lần được Cẩm Hằng kể, tôi chưa mấy tin; bây giờ thêm Nguyễn Dũng, tôi không thể tránh được một sự thật đau lòng: **“Ngòi bút của tôi đã tạo ra cho tôi không biết bao nhiêu thù địch.”**

Đó là định mệnh!

Hai mươi năm trước cầm cây violon với hai mươi năm sau cầm cây viết, hai khí cụ tạo cho tôi thành công và cũng đem cho tôi lắm điều oan trái. Những đồ kỹ của thiên hạ chung quanh vẫn không ngừng đổ dồn lên con người-tôi-yếu-đuôi.

Tiếng đàn u uất ngày xưa có khác gì giọng văn trầm thống bây giờ?

Và tôi thì lại chẳng có được chút nào hậu thuẫn chống đỡ. Cái hậu thuẫn duy nhất trong suốt 6 năm, kể từ khi viết Nước Cháy Qua Cầu vào cuối 1989 chính là TNH, ngày nay đã đổ. Lòng nghe cô đơn hơn bao giờ hết. Tôi không có gì trách TNH. Dẫu sao TNH cũng chỉ là một kiểu "Bà Mẹ Tăng Sâm" trong cái định mệnh khắc nghiệt tôi phải cu rùa mang.

Tôi hỏi Nguyễn Dũng:

“Cảm nghĩ em ra sao khi nghe chuyện tan vỡ giữa hai anh chị?”

Khuôn mặt Dũng buồn bã:

“Em thương cả anh lẫn chị, thương luôn con bé Âu Cơ. Ngôi nhà anh chị là nơi em và Kim Thủy nhiều lần đến và có rất nhiều kỷ niệm. Nhất là những kỷ niệm em và Thủy dắt Âu Cơ đi *shopping*, đi chơi biển các buổi cuối tuần, làm sao em quên được? Bây giờ biết anh chị xa nhau, Âu Cơ phải mất cha, em đau lòng lắm chứ.”

Và Dũng ứa nước mắt.

[]